

முன்றாம் உலகப் போர்!

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து
ஒவியங்கள் : ஸ்யாம், பாரதிராஜா

அன்றொரு நாள்...

அதிகாலை அழகை வழிபட வந்தவள் கடற்கரையிலேயே உறைந்துபோனாள் கற்சிலையாக.

நேற்றுப் பார்த்த மணல்வெளியா இது? நிறம் மாறி இருந்தது. காற்றின் பாடலுக்கு நடனமாடிய நாணற்புதரா அது..? தரையோடு தரையாய்க்கிடந்தது. வெள்ளி மணல் வெளியெங்கும் தாறுமாறாய்த் தார் ஊற்றியது போல் ஒரு கரும் படலம்.

இது என்ன இயற்கைக்குப் புறம்பாய்..?

இது மெக்சிகோ வளைகுடாதானா? லூசியானா கடற்கரைதானா? இடம் மாறி வந்துவிட்டேனா? தலை சுற்றியது அவளுக்கு.

கடலோசையில் கேட்டது ஓர் அவலத்தின் சுரம்; நிமிர்ந்து நின்றவள் திடுக்கிட்டாள். அலையின் நிறம் வெள்ளை அல்லவா? பிறகு, ஏன் இருளின் திரவ வடிவமாய் அலை பொங்கி அடிக்கிறது கருங்கருப்பாய்?

பயந்து நடந்தாள்; காலனிகள் தாண்டிக் கால்களில் ஏறியது ஏதோ பிசுக்கு. ஒரு கால் ஊன்றி மறு கால் உதறினாள் எமிலி. காலனி கழன்றதன்றிக் கறுப்புச் சாயம் போகவில்லை.

அண்ணாந்து பார்த்தாள். காலைப் பறவை ஏதும் காணவில்லை வானத்தில். இன்னும் தரை இறங்கவில்லை வெளிச்சத்தின் விழுதுகள். தூரக் கடலில் தொடுவானத்தில் செம்பிழம்பு தெரிந்தது. கடல் எரியுமா? எரிகிறதே...

கடல்பரப்பில் சிவந்து எழுந்து நின்றது தீத்துஞ் ஜன்று. அதை மன்றி நின்றது புகைமண்டலம். எரிமலை வெடித்திருக்குமோ கடலுக்குள்..?

அவள் உடல் நடுங்கியது. தங்கச் சாயமிட்ட பட்டு நூல் கற்றைகளாய் அவள் வெள்ளிக் கழுத்தில் பொன்முடிகள் படபடத்தன; காற்றில் ஆடியது காது வளையம்.

வெளிச்சம் பரவிப் பரவி, தூரத்து இருளைத் துடைத்துக்கொண்டே வந்தது.

ஹாசியானா கடற்கரையின் பதினாறு மைல் நீளத்திற்கும் ஓரே கறுப்புக் காட்சி தானா? ஏதோ ஒன்று நேர்ந்திருக்கிறது பூமி யின் இருப்புக்கு விரோதமாய்.

தூரத்தில் என்னவோ குவியல் குவிய லாய்..? ஓடிப்போய் பார்த்தாள்.

"ஓ ஜீசஸ்!"

கொத்துக் கொத்தாய்ச் செத்துக்கிடந்தன பெலிகான் பறவைகள். அவற்றின் 'பனம் படு பணையின் கிழங்கு பிளந்தன்' கூரிய அலகுகள் பல திறந்தேகிடந்தன; சில சிறகுகள் காட்டின ஜீவனின் கடைசி அசைவுகளை.

இன்னொரு பக்கம் பார்த்தாள் எமிலி; இழுத்த மூச்சை வெளியிட மறந்தாள். அலைகள் தூக்கியெறிந்த படகுகள், ஒன்றன் மேல் ஒன்றேறி ஒழுங்கற்றுக் கிடப்பதுபோல் கூட்டமாய் இறந்துகிடந்தன நாற்றுக்கணக்கான டால்்பிள்கள்.

இழுத்த மூச்சை இப்போது விட்டதில் ஏறி இறங்கியது எமிலியின் மார்பு.

இன்னொரு புறம் - நெடுஞ்சாலை லாரியில் கொட்டிச் சிதறிய தானியங்களாய், ஆயிரக்கணக்கான மீன் வளைகள் இரைந்துகிடந்தன இறந்தும் இறவாமலும். சில மீனகளின் உயிர்கள் வெளியேறிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது வால்களின் துடிதுடிப்பில்.

என்ன கொடுமை இது!

யுகம்யுகமாய் உயிர்கள் படைத்த இயற்கை, ஓரே நாளில் ஆழிக்கப் பார்க்கிறதா? மிச்சம் இருக்கப்போகும் ஓரே பிராணி மனிதன்தானா? மனிதர்கள் இல்லாத உலகத்தில் விலங்குகளும் பறவைகளும் வாழ முடியும். ஆனால், மனிதரால் வாழ முடியுமா விலங்குகளும் பறவைகளுமற்ற உலகத்தில்?

இந்தப் பக்கம் மொத்தமாய்ச் செத்துக் கிடந்தன ஹெரான் பறவைகள். அவற்றின் பேருடல்களுக்குப் பொருத்தமில்லாத குச்சிக் கால்கள் பின்னிக்கிடந்தன ஒன்றோடு ஒன்று.

"செத்த பறவைகளில் ஒன்றுதான் நேற்று என் கேமராவில் மீன் பிடித்ததா?"

பறவைகளின் சிநேகிதியாய்ப் பிறந்து, சுற்றுச்சுழல் பட்டதாரியாய் வளர்ந்த எமிலியின் நீலக் கணகள் நீருறின.

கர்ப்பினிபோல் வயிறு பெருத்த கடல் ஆமைகள் இறந்து கரை ஒதுங்கினவா; கரை ஒதுங்கி இறந்தனவா தெரியவில்லை.

மெக்சிகோ விழிக்கவில்லை. மிசிசிபியின் கரைகளுக்கு எட்டவில்லை சேதி இன்னும்.

எமிலி தெளிந்தாள். தோள்களைக் குலுக்கித் துணிச்சலை அழைத்துக்கொண் டாள். ஓடி ஓடிப் படம் எடுத்தாள். எல்லா உடல்களிலும் எண்ணென்றப் பிசுக்கு மட்டும் இருப்பது கண்டாள். சில அதிகாரிகளும் வீரர்களும் கடலுக்குள் விரைந்துகொண்டுஇருந்தார்கள் அவசரங்களின் முதுகில் ஏறி.

என்னவாயிற்று?

ஹாசியானா கடற்கரையிலிருந்து நாற்பத்தோராவது மைலில் மெக்சிகோ வளைகுடாவுக்குள் அது நிகழ்ந்தது.

எண்ணென்பக் கிணறு குடைந்த ஆழ்துளைக் கருவிகள் தம் சக்தியின் மொத்தம் திரட்டி ஆழத்தில் ஒரு முட்டு முட்டியபோது, வெட்டித்து வெளியேறியது பூமி ஜாடியில் பூட்டப்பட்டுக் கிடந்த மீத்தேன் பூதம். அது வெளிப்பட்ட வேகத்தில் பட்டென்று திறந்துகொண்டது பெட்ரோல் ஊற்றின் பெருங்கண்.

மீத்தேனும் பெட்ரோலும் முட்டிக் கொண்டதில் பற்றிக்கொண்டது வளைகுடா; கடல் நீராலும் அதை அணைக்க முடியவில்லை. கடற்பற்பில் இரண்டுஅங்குலம் படர்ந்த பெட்ரோல், போகப் போகப் பத்தங்குலமாய்க் கெட்டிப்பட்டது. கடல் எங்கும் கசிவுதான்; 580 சதுர மைலுக்கு எண்ணென்ப போர்வைதான். எண்ணென்றை சுவாசிக்கத் தெரியாத தண்ணீர் ஜீவிகளில் செத்துச் செத்து மிதந்தவை பல; கரை ஒதுங்கியவை சில. எரிகிறது கடல்; கறுப்பாடை கட்டுகிறது பூமி.

இந்த மனிதர்கள் பூமியின் முகத்தில் அறைவதையும், முதுகில் குத்துவதையும், வயிறு கீறுவதையும், கருவறையில் கம்பி நுழைப்பதையும், ஓசோன் கைரை ஒட்டை வழி எட்டி எட்டிப் பார்த்துவிட்டு ஓர் அழுக்கு மேகத்தை இழுத்து முகம் பொத்திக் கொண்டது சூரியன்.

பின்னொரு நாள்...

ஜப்பான் குலுங்கியது. பசிபிக் சமுத்திரம் எழுந்து சென்டாய் மீது விழுந்தது. இதுதான் ஊழியா? இன்னொரு விரோதிமாவா?

பூந்தொட்டியை இடம் மாற்றும் சீமாட்டியைப்போல நகரத்தின் மையத்தில் துறைமுகத்தைத் தூக்கிவைத்தது ஆழி அலை. 35,000 அடி உயரத்தில் 700 கிலோ மீட்டர் வேகத்தில் பறக்கும் ஆயிரம் விமானங்கள் அதே வேகத்தில் ஊருக்குள் புகுந்து தரையில் பறந்தால் எப்படி இருக்கும்? அப்படி இருந்தது நகரத்துக்குள் புகுந்த தண்ணீர் வேகம்.

உடம்பு உணர்ந்த சேதி மூளைக்குச் சென்று சேருவதற்குள் எல்லாம் முடிந்து விட்டது.

சடசடவென்று சரிந்தன மனிதன் தூக்கி நிறுத்திய தொழில்நுட்பங்கள். மரணம் படை திரட்டிக்கொண்டு வந்ததுபோல, சென்டாய் நகரத்தின் சகல வீதிகளி லும் புகுந்தது கடல். தன் சக்தி போதாது என்பதுபோல், துறைமுகத்தில் நின்ற படகு களையும் கப்பல்களையும் கடப்பாரை களாய்த் தூக்கி வந்து, கையில் சிக்கிய கட்டடங்களை அடித்து இடித்தது அலை.

அலைகளில் மிதக்கும் பலூன்களாய்ப் பறந்தன கார்கள். சுருகுகளாய் அந்தரத்தில் அலைந்தன அக்ரவிக் கைரைகள். இடியாத வீடுகளைத் திரும்பி வரும்போது பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்று சொல்லி, சென்டாய் துறைமுகத்தின் அடிவண்டல் அள்ளி முன்னேறிய கடல், நகரத்தின் வரண பேதங்களை அழித்து ஊருக்கெல்லாம் ஒரே நிறம் கறுப்பென்று கற்பித்துப் போனது.

வீட்டுக்குள் திருடப்போகிறவன் முதலில் குழந்தையின் குரல்வளை பிடித்து நசுக்கிவிடுவது மாதிரி, மனிதர்களின் ஒலத்தைத் தன் ஒசைக்குள் புதைத்துக் கொண்டோடியது அத்துமீறிய வெள்ளம்.

எனது பெருமுச்சுக்கு முன்னால் மனிதப் பூச்சிகள் என்னாகும் என்று இடித்துச் சிரித்தது இயற்கை.

மனிதர்களைத் தூக்கி வீதியில் எறிந்து, வாகனங்களைத் தூக்கி வீட்டுக்குள் எறிந்து, அநியாயமாக அழிச்சாட்டியமாடியது ஆழிப் பேரலை.

உயிர் தப்பிய ஒவ்வொரு நபரும் தன்னைத் தவிர சென்டாய் நகரில் இன்னோர் உயிர் இருக்க முடியாது என்று குலை நடுங்கவைத்த கோரத் தாண்டவம் அது.

சென்டாய் நகரத்தின் மீது சனாமி அலை ஆயிரங்கால்களால் நடந்து அழிவு செய்துகொண்டிருந்தபோது மியாகி நகரத்தில் இருந்தான் இதிமுரா; தங்கள் பண்ணையின் அடுத்த நெல் நடவக்கு இயற்கை உரம் இட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் தாயும் தந்தையும் இயற்கை விவசாயிகள். மண்ணையும் சூரியனையும் கும்பிடுகிறவர்கள். ரசாயனத்தின் வாச ணையே விவசாயத்துக்கு ஆகாது எனகிறவர்கள். செயற்கை உரமிடுகிறவன் மண்ணைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கொலை செய்கிறவன் என்ற கொள்கை உடையவர்கள். இயற்கை உணவு உண்கிறவர்களே மண்ணின் மக்கள்; மற்றவர்கள் மருந்தின் மக்கள் என்று நகையாடுகிறவர்கள்.

அவர்கள் பண்ணையில் விளைகிற பொருள்களுக்கு சென்டாயில் விலை அதிகம். இயற்கை உணவுக் கண்காட்சிக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன் சென்டாய் சென்றவர்கள்; நாளை திரும்புவதாய் இருந்தார்கள். என்னவானார்களோ?

தொலைக்காட்சி கண்டதும் பதறினான் இதிமுரா. எப்போதும் கொடுரம் குறைத்துச் சொல்லும் ஜப்பானிய அறிவிப்புக்கூட இந்த முறை அபாயக் குறி காட்டியது.

மியாகி - சென்டாய் 286 கிலோ மீட்டர்தான். இரண்டு மணி நேரத்தில் அவன் சென்டாய் அடைந்தபோது, ஜில் சமாதியாகிக் கிடந்தது நகரமே.

நகரத்தின் பெரும்பகுதியைத் திட்டுத்திட்டாய்த் தின்று தீர்த்திருந்தன தண்ணீரின் கோரப் பற்கள். அடையாளங்கள் தடம் புரண்டுகிடந்தன. எந்தச் சாலையும் முழு நீளம் சென்று முடியவில்லை. தரை யில் கிடந்த பெயர்ப் பலகைகள் அந்தந்த வீதிகளுக்குத்தான் சொந்தமானவை என்று நம்ப முடியவில்லை.

இன்னொரு பூகம்பமோ, சனாமியோ வரக்கூடும் என்ற அச்சம் உறைந்துகிடந்தது ஊருக்குள். பிணங்களையும் மரங்களையும் சிதிலங்களையும் அப்பறப்படுத்துவதில் முனைந்திருந்தது உணர்ச்சி காட்டாத மீட்புக் குழு.

தங்கள் உறவுகளை உயிரோடோ பிணமாகவோ கதறிக்கொண்டே கண்டுபிடிக்க முனைந்த கூட்டத்தில் கலந்து போனான் இதிமுரா.

கண்காட்சி நடந்த அரங்கம் சென்டாய் துறைமுகத்திலிருந்து தென் மேற்கே 3.5 கிலோ மீட்டர் என்று காட்டியது கையில் இருந்த வரைபடம்.

இதில் எது வீதி? எது தென் மேற்கு? உத்தேசமாய்ப் போராடி நகர்ந்து - நடந்து - தாவி - ஓடி அவ்விடம் அடைந்தபோது மனிதர்கள் இருந்த எந்தச் சுவடும் அங்கில்லை. தண்ணீர் பயணப்பட்ட தடத்தின் வழியே நெடுந்தாரம் கடந்த பிறகு ஒரு திறந்த மைதானத்தில் ஓதுங்கிக்கிடந்தன நூற்றுக்கணக்கான கார்கள் - உடைந்ததும் கவிழ்ந்ததும் நொறுங்கியதும் சிறைந்ததுமாய்.

பல கார்களுக்கு என் பலகையே இல்லை. சிவப்பு நிற ஆலட்டோ கார் அவன் தந்தையுடையது. பூனைகளின் நாய்களின் உடல்களும், பிணங்களும், பொம்மைகளும், டயர்களும், உடைந்த பாத்திரங்களும் சிதறிக்கிடந்த மைதானத்தில் இதயம் பிழியும் கண்ணீரோடு தந்தையின் காரைத் தேடினான் இதிமுரா.

"அதோ அதோ சிவப்பு ஆலட்டோ."

東京 580

க 4649

ஓடி நெருங்கினான். என் சரி - ஆனால், எங்கள் கார் இல்லை இது. மஞ்சள் பலகையில் கறுப்பு என்கள் இருந்தால், அது தனியார் வாகனம். கறுப்புப் பலகையில் மஞ்சள் என்கள் இருந்தால், அது வணிக வாகனம். இது வணிக வாகனம்.

பதறிச் சலித்து மைதானத்தின் மறுமுனை அடைந்தபோது. தூரத்து விட்டின் பால்களியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது ஒரு சிவப்பு ஆலட்டோ.

நெருங்கினான்; என் பார்த்தான்; வண்ணம் பார்த்தான். அது - அதுதான் - அதுவேதான். தாவி ஓடித் தாண்டினான். பூட்டிய கார் கதவின் உடைந்த கண்ணாடி வழி எட்டிப் பார்த்தான்.

உள்ளே...

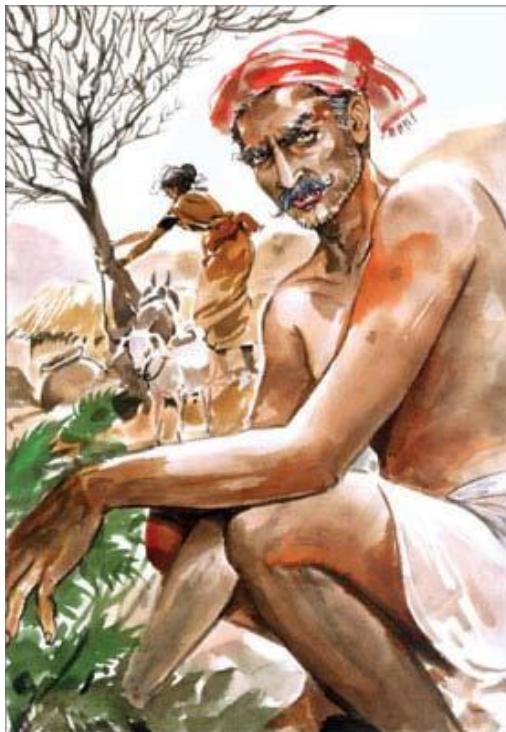
செங்குத்தான பிணமாய் அப்பா; அவர் தோளில் கை வைத்தபடி சிறைந்த கோலத்தில் அம்மாவின் பிணம்; "கடவுளே!" ஓங்கிக் கதறினான் இதிமுரா - நெளிந்த காரில் தலை முட்டினான்; துக்கம் கேட்க ஆழின்றி அவன் மட்டும் அழுதான்.

எரியும் மூங்கில் காட்டில் சிறுகு கருகும் ஒரு பட்டாம்பூச்சியை எந்தப் பறவை விசாரிக்கும்?

நொறுங்கி விழுந்தான்.

மறுமுறை ஒருமுறை ஆடி அடங்கியது பூமி. 6.7 என்று பதிவு காட்டியது ரிக்டர்.

அட்டணம் பட்டி அட்டணம் பட்டினு ஒரு ஊரு தேனி மாவட்டத்துல். அங்க் கருத்தமாயி கருத்தமாயின்னு ஒரு தொத்த விவசாயி. ஆளுன்னா ஆளு அம்சமான ஆளு. ஆறடிக்குக் கொஞ்சம் கம்மி. அறுபது அறுபத்தஞ்ச இருக்கும் வயசு. ஆனா, அம்பது அம்பத்தஞ்சக்கு மேல சொல்ல முடியாது.

கறுப்பும் வெள்ளையுமாக் கலந்து கெடந்தாலும், மண்ணையில ஒத்த முடி உதிரல் பாத்துக்குங்க. கூனும் வகுறும் போடாத வரைக்கும் மனுசனுக்கு வயசு தெரியாதில்ல.

சும்மா செக்குல ஆட்டுன எண்ணைய் எடுத்துச் சிவலிங்கத்துக்குப் பூசன மாதிரி தேக்கங்கட்ட மாதிரி திரேகம்.

படிக்காத ஆளுதான்; பழுத்த அனுபவம்.

கிராமத்து ஆளுகளுக்கு ஆகாயமும் பூமாதேவியும்தான் பள்ளிக்கூடம்.

மனுசப்பய ஒவ்வொருத்தனும் வாத்தி யார்தான் அவுகளுக்கு.

கருத்தமாயி பங்குக்கு வந்தது அப்பன் பாட்டன் வழி வந்த பூமி மட்டுமில்ல. மண்ணைக் கிண்டுற சாதிக்குன்னு உண்டான பரம்பர ஞானமும் பட்டாவோட வந்திருக்கு.

இந்தியாவுக்கு நிதி மந்திரி யாரு? விவசாயம் யாரு கையில இருக்கு? கரண்டு மந்திரி யாரு? எத்பத்தியும் கவலை இல்ல அவருக்கு. முன்னு கோடியே ஏரநாத்தி எம்பத்தேழாயிரத்தி ஏரநாத்தி அறுபத்தி முன்னு சதுர கிலோ மீட்டர் உள்ள இந்தியாவுல அவருக்குத் தெரிஞ்சுதெல்லாம் ஒண்ணே முக்கா ஏக்கரும் பொறும்போக்கு ஏழு சென்ட்டும்தான்.

அவரு சொன்னா சொன்னபடி கேக்கும் மண்ணு. உக்கி போடுன்னு அவரு சொல்லீட்டா, மரம் மட்டையெல்லாம் ஒக்காந்து ஒக்காந்து எந்திரிக்கும்.

எப்ப மழை வரும் - எப்ப வெறிக்கும் - தெரியும் அவருக்கு. எந்த வெள்ளாமைக்கு எந்தச் சீக்கு வரும் - அதுக்கு என்ன பண்டு தம் - அத்துபடி அவருக்கு.

ஒண்ணே முக்கா ஏக்கர்லடியும் அடக்கித் தக்காளி நட்டிருந்தாரு. ஆறு மாச வெள்ளாம தக்காளி. நட்டுத் தொண்ணாறு நாள்ள பழம் எடுக்கலாம். அங்கிட்டு ஒரு தொண்ணாறு நாள் காய்க்கும். நட்டு நாப்பது நாளாச்சு. இப்பவோ பிறகோன்னு குத்தவைக்கத் தயாராகிற பொட்டப்புள்ள மாதிரி சும்மா தளதளன்னு வந்த தக்காளி திடீர்னு குக்கு நோவு வந்த கோழி மாதிரி சொடிஞ்ச ஒக்காருது.

"யாத்தே! கொண்டைக் கருகல் நோய் வந்துருஞ்சுடா." பதறிப்போனார் கருத்தமாயி.

வேலியோரமா வெள்ளாட்டங்குட்டிக்குக் கொழை ஒடிச்சுக் குடுத்துக்கிட்டிருந்தா கருத்தமாயி பொண்டாட்டி சிட்டம்மா. வாய் வெடிச்ச பொம்பள; பெறக்கும்போதே பேசிக்கிட்டே பொறந்தவ.

வீட்டுக்கு வெலக்கான பொம்பளைங்க தக்காளிச் செடிகளுக்குள்ள ஊடமாடத் திரிஞ்சா, அந்த வெக்கையில கொண்டைக் கருவல் நோய் வந்துரும்ந்கறது ஜதீகம்.

அது உண்மையோ பொய்யோ - பொலம்பிட்டாரு கருத்தமாயி:

"எந்தப் பொசுகெட்ட சிறுக்கியோ எந்தோட்டத்துக்குள்ளே வந்து பொழப்பக் கெடுத்துட்டுப் போயிட்டாளே."

சிட்டம்மாவுக்குச் சுருக்குன்னு தச்சிருஞ்சு.

புருசனக் கட்டி ஏறிக் காதறுக்க ஆரம்பிச்சிட்டா. "ஏ வெள்ளாட்டங்குட்டி! இந்த வேலையெல்லாம் எங்கிட்ட வச்சுக்கிற வேணாம்னு சொல்லு. எங்களுக்கெல்லாம் 'நின்னு' நெடுங்காலமாயிப்போச்சு. இந்தாளத் தேடி எந்தச் சக்களத்தி வந்துட்டுப் போனாளோ. கண்டுபடிச்சு அவளக் காது அக்கல - நான் சிட்டம்மா இல்ல.

கருத்தமாயி ஒரு மஞ்சட்டி எடுத்தாரு. வேப்பம்பட்டையும் புளியம்பட்டையும் நெப்பிச் சட்டியில கங்கள்ளிப்

போட்டாரு. அதுல் பொசுபொசன்னு புகை வரவும், மஞ்சட்டியில் கயிறு கட்டித் தோட்டம் பூராப் புடிச்சு நடந்துட்டாரு.

அதுக்குண்டான வைத்தியம் அதுதானாம்.

தண்ணி மோட்டார் ஓடிக்கிட்டிருக்கு. கையில் புடிச்சுவந்த வெள்ளாட்டங்குட்டிய வேப்பங்குட்டியில் கட்டிவிட்டுட்டுக் கெணத்தடிக்கு வந்த சிட்டம்மா, பலகைக்கல்லுல் ஓக்காந்து பை எடுத்தா வெத்தல் போட.. எதார்த்தமாக கெணத்த எட்டிப் பாத்தவ பதறிப்போனா:

"ஏலே அய்யா சின்னப்பான்டி! இங்க வந்து பாருங்கடா; கெணத்துல ரத்தம்."

தக்காளிக்குத் தண்ணி கட்டிக்கிட்டிருந்த இளைய மகன் சின்னப்பான்டி மம்முட்டிய வாய்க்கால்ல ஏறிஞ்சிட்டு, ஓட்டமா ஓடி வர்றான். மஞ்சட்டிய வரப்புல வச்சுட்டு விசுக்விசுக்குன்னு எட்டுவச்சு வாராரு கருத்தமாயி.

எல்லாரும் ஓடியாந்து கெணத்துக்குள்ள எட்டிப் பாத்தா -

இதுவரைக்கும் தாய்ப் பாலு மாதிரி வெள்ள வெளேர்னு வந்து விழுந்த ஊத்து, இப்ப செக்கச் செவேர்னு ஒழுகுது.

காடுகரையில் சிதறிக்கெடந்த சாதிசனமெல்லாம் கொஞ்ச நேரத்துல கூடிக் குமுஞ்சுப்போச்சு.

"இது என்னடா கூத்தா இருக்கு?"

ஊராளுகளோட சேந்து புங்க மரத்துக் காக்கா குருவி கரிச்சான்குஞ்செல்லாம் காச்மூச்சன்னு கத்துதுக.

- மூன்று

முன்றாம் உலகப் போர்!

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து
ஓலியங்கள் : ஸ்யாம்
ஒரு கத சொல்லுவாக ஊருல.

2

எமலோகம் இருக்கே எமலோகம் அங்க பாவ புண்ணியக் கணக்குப் பாப்பாகளாம். பாவம் பண்ணுன ஆளுக இடப்பக்கம் நிப்பாகளாம்; புண்ணியம் பண்ணுன ஆளுக வலப்பக்கம் நிப்பாகளாம்.

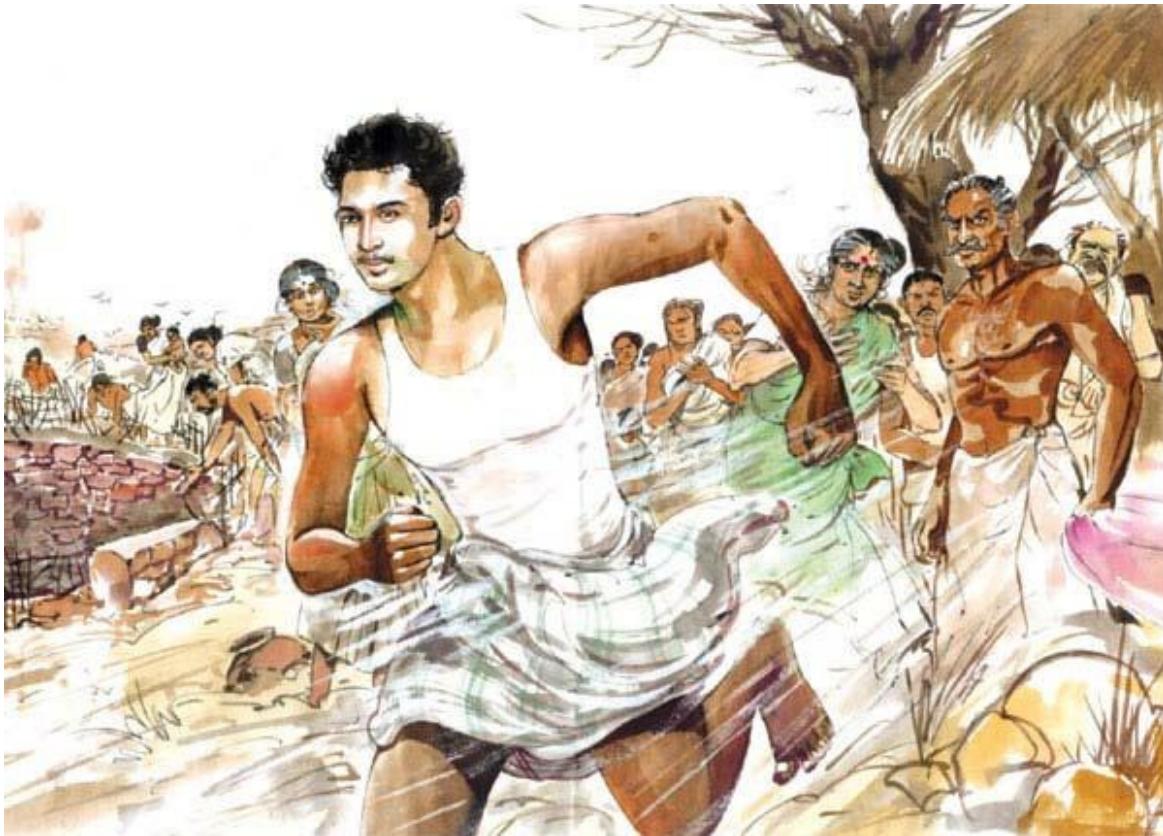
புண்ணியம் செஞ்சவக சொர்க்கத்துக்குப் போங்கன்னு அனுப்பிச் சிருவாகளாம்; ஊர்வசி ரம்பையெல்லாம் வருவாகளாம் ஒத்தாசைக்கு.

பாவம் செஞ்ச ஆளுகள் எமதர்மன் ஆளுக ரெண்டு கையையும் புடிச்சு 'வாங்கய்யா வாங்க'ன்னு கூட்டிட்டுப் போயிக் கொதிக்கிற என்னெணயக் கொப்பறையில வீசுவாகளாம்; பாம்புப் புத்துக்குள்ள படுக்கப் போடுவாகளாம்; எரியிற தீயில தலைகீழாக் கட்டித் தொங்கவிடுவாகளாம்.

இப்பிடி எமதர்மன் 'நல்லாட்சி' நடத்தி வந்த காலகட்டத்துல ஒரு நாளு பெருங்கூத்தாகிப் போச்சாம் எமலோகத்துல.

அந்த வருசம் ஏடு போட்டுப் பாத்ததுல புண்ணியம் பண்ணுனவக ஏழைட்டுப் பேர்தானாம். பாவம் பண்ணுனவக பட்டியல் எடுத்துப் பாத்தா, அது போகுதாம் லட்சக்கணக்குல.

எமதருமருக்குத் தல சுத்துது; கூடவே கிரீடமும் சேந்து சுத்துது.

கொப்பர கட்டுபடியாகுமா என்னெண் விக்கிற வெலையில?

அத்தன பாம்புகளுக்கு எங்க போறது? நாகலோகத்துல வேற நாலு மாசமாப் பாலுக்கு வெல கூட்டச் சொல்லிப்பசுமாடுக வேல நிறுத்தமாம்.

புத்திக்கு ஒண்ணும் எட்டல; யாரை யோசன கேக்கறது?

சிவபெருமானைக் கேக்கலாம்னா, மார்க்கண்டேயன் விவகாரத்துல ஏற்பட்ட மனத்தாங்கல் இன்னும் தீரல்.

விழ்ணுவைப் போய்க் கேட்டு வரலாம்னா, நம்ம ஏருமைக்குப் பாற்கடல் நீந்திப் பழக்கம் இல்ல. பிரம்மாவைப் போய்க் கேக்கலாம்னா, அந்தானு எந்த மூஞ்சிய எங்க வச்சிருப்பாருன்னே தெரிய மாட்டேங்குது.

ஒண்ணும் புடிப்பல எம தருமருக்கு.

பாசக்கயித்துல அவரா முடிச்சுப் போட்டு அவரா அவுத்துக்கிட்டிருக்காரு ரொம்ப நேரமா.

திரெனு தம்புராவோட ஒரு பாட்டுக் கேக்குது. நிமிந்து பாத்தா -வைகுண்டத்துல வடை சாப்பிட்டுட்டு கைலாசத்துக்குக் காப்பி சாப்பிடப் போய்க்கிட்டிருக்காரு நாரதரு.

'வாய்யா வாய்யா'ன்னாரு எமதருமரு.

வந்தாரு நாரதரு.

"எனக்கொரு பிரச்சின..." இழுத்தாரு எருமைக்காரரு.

"என்ன? கள்ளக் கணக்கு எழுதிக் காச சம்பாரிச்சு இந்திரலோக வங்கியில போட்டு ஏராத்துறானா சித்ரருப்தன?"

"அட, அதில்ல நாரதரே. பாவக்கணக்குப் பண்ணுனவக எண்ணிக்கை சூடிப்போச்சு; எடமில்ல நரகத்துல; என்ன பண்றதுன்னு யோசிக்கறேன்."

"அட, நீங்க ஒண்ணு... இவுகள் நரகத்துல தள்ளனும் அவ்வளவுதான்? நான் பறந்து பறந்து பாத்த அளவுல பூலோகத்துல இந்தியா இந்தியான்னு ஒரு தேசம் இருக்கு. இவுகளைப் பூரா அங்க வெவசாயம் பண்ண அனுப்பிவச்சீங்கன்னு வச்சுக்குங்க - வேலை முடிஞ்சது."

"ஆகா ஓம்மக் கட்டித் தழுவணும்போல
இருக்கு"ன்னு எந்திருச்சாரு எமதருமரு.

தம்புராவத் தவறவிட்டுட்டு ஓடி ஓளிஞ்சு
போனாரு நாரதரு.

நாரதர் சொன்ன யோசனப்படி,
இந்தியாவுல விவசாயம் பண்ண
நரகத்துல இருந்து அன்னைக்கு
அனுப்பிவைக்க ஆரம்பிச்சது -
இன்னைக்கு வரைக்கும் நின்னபாடில்ல.

எற்கெனவே மழை இல்ல - தண்ணி
இல்ல - உழுக மாடில்ல - ஒண்ட
நெழல் இல்ல. வயித்துல ஈரத் துணியக்
கட்டிப் படுத்திருக்கான் வெவசாயி. இந்த
லச்சணத்துல கெணத்துத் தண்ணி
ரத்தமா ஒழுகுதுன்னா... வகுத்துல
தீப்புடிக்குமா புடிக்காதா?

கருத்தமாயி கெணத்துல ரத்தம்னு சேதி
கேட்டதும் எல்லாரும் அவுகவுக
கெணத்த எட்டி எட்டிப் பாத்துருக்காக.

"யாத்தே என் கெணத்துலயும் ரத்தம்..."
நெஞ்சிலடிச்சு ஓடி வந்தா ஓத்த வீட்டு
முளி.

"ஆமாப்பா என் கெணத்துலயும் செகப்பா ஒழுகுதப்பா..." கட்டாப்பு வழியாக் கத்தி வாராரு கெடாவீரன்.

கருத்தமாயி கெணத்தச் சுத்தி ஹே... ஹேன்னு கூடிருச்சு கூட்டம்.

எல்லாரும் எட்டி எட்டிப் பாக்குறாகக் கெணத்துக்குள்ள. கெணறு பழைய கெணறு; சுத்தி முள்ளு மண்டிக்கெடக்கிற மொட்டக் கெணறு.

தென்மேற்கு மூலையில் மொத்தம் மூன்று ஊத்து. அதுல ஒண்ணு - எப்பவும் காசு கேட்டுக் கண்ணக் கச்க்கற சவலப் புள்ள மாதிரி - தண்ணி வந்தும் வராம ஒழுகிக்கிட்டிருக்கும்.

கடன் கேட்டுப் போனா, சில கஞ்சப் பயலுக் சலசலன்னு பேசிக்கிட்டேயிருந்துட்டுக் கடைசியில் கைய விரிச்சிருவாக பாருங்க - அந்த மாதிரி ரெண்டாம் ஊத்து. சுத்தம் மட்டும் வரும்; சலவை வராது.

முணாவது ஊத்து இருக்கே - பொட்டச்

சிக்குப் பொறந்த வீட்டுச் சீதனம் மாதிரி. செழிப்பான காலத்துல மூட்ட மூட்டையா வரும். பஞ்ச காலத்துல பையிலயாவது வந்து சேந்துரும்; வராம இருக்காது.

இப்ப மூன்றும் ஒழுகுது செக்கச் செவேர்னு.

"அழியப்போகுதா உலகம்? அறிகுறி காட்டறாளா ஆத்தா பூமாதேவி?"

"பட்டாளம்மன கோயில் மரத்துல இடி விழுந்தப்பவே சொன்னேன்... சாமி குத்தம் ஆகப் போகுதுன்னு... ஆயிருச்சா இல்லையா?

"இனி வெவசாயம் பண்ணி வெளங்கிரும்."

"வெளச்சல் இருந்தா, வெலை இருக்காது; வெலை இருந்தா, வெளச்சல் இருக்காது. காசு இருந்தா, ஆள் கெடைக்காது; ஆள் கெடைச்சா, காசு இருக்காது; கரண்டு இருந்தாத் தண்ணி இருக்காது; தண்ணி இருந்தாக் கரண்டு இருக்காது. இந்த வச்சணத்துல கெணறு வேற ரத்தக் கண்ணிர் வடிச்சா எந்தக் கோயில்ல போயி சூடம் காமிக்கிறது? எடஞ்சல் மேல எடஞ்சலாகிப் போச்சேப்பா கலப்புப் புடிச்சவன் பொழப்பு."

ஆளாருக்கு ஒண்ணு சொல்ல அது வரைக்கும் பொறுமையா இருந்த கருத்தமாயி பொச்குன்னு கோபிச்சுட்டாரு:

"ஏலே கிழிஞ்ச வாயா! எடஞ்சல் இல்லாத பொழப்பு எங்க இருக்கு? சும்மா பழத்த உரிச்சு வாய்க்குள்ள வச்சவிட்டுப் போயிருமாக்கும் கடவுளே? தேனை எங்க கொண்டு வச்சிருக்கு தேனே? எடஞ்சல்லதான். தங்கத்த எங்க வச்சிருக்கு பூமி? எடஞ்சல்லதான். ஆம்பள பொம்பள சொக்கத் த எங்க வச்சிருக்கான் ஈசன்? எடஞ்சல்லதான். ஆணியாப் பொறந்துட்டம், அடிப்பாமத் தப்பிக்கவா முடியும்? பலிச்சளவுக்குப் பாப்பமப்பா" அதட்டி ஆறுதல் சொன்னவர், "ஏலே சின்னப்பாண்டி ஏறங்குடா கெணத்துல"ன்னு பெருஞ் சுத்தம் போட்டார்.

கெணத்துமேட்டுப் பூவரச மரத்துல ஒரு கயித்தக் கட்டி சரசரன்னு ஏறங்கிட்டான் சின்னப்பாண்டி. கால் ரெண்டையும் மோட்டார் பைப்பு மேல கவட்டை போட்டுப் பின்னிக்கிட்டு, ஒரு கையில கயித்தப் புடிச்சு மறுகையில புடிச்சுப் பாத்தான் ஊத்துத்தண்ணிய. பிசுபிசுன்னு இருந்துச்சு; ஆனா ஓட்டல கையில. லேசா மோந்து பாத்தான்.

"ச்சீ... கெட்ட வாடை வீசுதே."

காஞ்சும் காயாத ஈரத் துணியப் பொட்டிக்கு அடியில மடிச்சு வச்சிருந்து ஏழைட்டு நாள் கழிச்சுப் பிரிச்சுப் பாத்தா - குப்புன்னு ஒரு வாடை வந்து கொமட்டுமே? அப்பிடி வீசுது.

இது ரத்தமில்ல, வேற என்னான்னு தெரியலையே! பாம்பு மாதிரி வாய்க்கு வெளிய நாக்கை நிட்டி நூனி நாக்குல ரெண்டு சொட்டு விட்டுப் பாத்தான். ஒரு ரூசியும் தெரியாம மதமதன்னு ஆகிப் போச்சு நாக்கு. உள்ளங்கையில புடிச்சு தண்ணிய ஒழுகவிட்டுப் பாத்தா சிவீனு செவப்பு நெறம் மட்டும் ஓட்டி நிக்குது உள்ளங்கையில. அதையே கொஞ்சநேரம் உத்துப் பாத்தவனுக்குப் பொட்டுன்னு பொறிதடிப் போச்சு நெத்தியில.

கிணத்துல விழுந்த அணிலு தடத்தன்னு தவ்வித் தரைக்கு வார மாதிரி மேல வந்துட்டான்.

"ஏலே அய்யா சின்னப்பாண்டி! என்னடா ஆச்சு?"

"இங்கேயே இருங்க இந்தா வந்துர்றன்."

தோட்டத்துக்குத் தெம்பக்கம் ஊரை ஓட்டிக் கழிவு தண்ணி வாய்க்கா ஓண்ணு ஓடுது காலங் காலமா. தக்காளிச் செடிய மிதிச்சுக்கிட்டு வரப்போரமா நட்டு வச்சிருக்கிற ஆமணக்கங்குட்டிகள் ஓடிச்சுக்கிட்டு ஓடறான் பய தல தெரிக்கக் கழிவு வாய்க்காப் பக்கமா. மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க அஞ்சே நிமிச்த்துல திரும்பி வந்தான்.

"தெரிஞ்சுபோச்சப்பா. தெரிஞ்சுபோச்சு."

கெணத்தடியில கூடி நிக்கற ஒரு அறுப்பாஞ்சு கூட்டமும் அவன் மூஞ்சியவே 'ஆ'ன்னு பாத்து நிக்குது.

"கெணத்துல வடியிறது ரத்தமுமில்ல; சாமி குத்தமுமில்ல. கரட்டுல மில்லுக் கட்டியிருக்காகல்ல... மில்லு. அவுக் சாயத் தண்ணியக் கழிவுவாய்க்கா வழியாக் கடத்திக்கிட்டிருக்காங்க. அந்தக் கழிவு தண்ணிதான் கசிஞ்சு கசிஞ்சு நம்ம கெணறுகள்ல செந்தண்ணியா ஏறங்குது."

"சரியாப்போச்சு. அந்த செவப்புத் தண்ணியத்தான் நான் ரத்தமனு நெனச்சிட தேன் போலயிருக்கு" ஓங்கி இழுத்து ஒரு பெருமூச்சு விட்டா ஒத்த வீட்டு மூளி.

"நல்லவேளை... கெணறு வீட்டுக்கு விலக்காகிப் போச்சன்னு சொல்லாமப் போனியே" அவ காதுக்குள் சொல்லிப் பொக்கைவாய்க்குள் அவளாச் சிரிச்சுக்கிட்டா வெத்தலக் கிழவி.

"ஏப்பா சின்னப்பாண்டி! இத இப்பிடியே விட்டாப் பெரிய பாதிப்பாகிப் போகுமா இல்லையா?"

"ஆகும். மொதல்ல தண்ணி தண்ணியா இருக்காது. அப்பறம் நெலமா இருக்காது."

கசமுச கசமுசன்னு பேசது கூட்டம்.

"இது என்னப்பா இது! நென்ப்புல மன்னு விழுந்துருச்சே. மில்லு வந்தாக் குடிக்கக் கஞ்சி கெடைக்கும்னு சொன்னாக. இப்பக் குடிக்கத் தண்ணி கெடைக்காது போல இருக்கே."

"யப்பா... நமக்கு ரெண்டே சாமி. மேல ஆகாயம்; கீழ பூமி. ஒண்ணு தண்ணி; ஒண்ணு மன்னு. ரெண்டு சாமிக்கும் மோசம் வந்துருச்சன்னா, ஊர்ல குடியிருக்க முடியுமா?"

"இது அரசமரத்துல கூடிப் பஞ்சாயத் துல பேசற விசயம் இல்லப்பா. பாம்பு குடியா இருக்கறப்பவே கொல்லனுமா இல்லையா? வாங்கப்பா மொத்தமா மில்லுக் குப் போயி மல்லுக்கட்டுவம்."

"ஏய்... எதுக்கும் கெழமை, நானு, கெடுன்னு இருக்கப்பா. மொதல்ல பஞ்சாயத்து மூலமாச் சொல்லி அனுப்புவோம். அய்யா! பூமி பெறந்த நாள்ள இருந்து எங்க ஊர்ல மாடு கன்னு செத்திருக்கு; மரம் மட்டை செத்திருக்கு; மனுசன் செத்திருக்கான். ஆனா மண்ணையும் தண்ணியையும் மட்டும் நாங்க சாகவிட்டதில்ல. கொன்டுபுடாதீங்க சாமின்னு கும்பிட்டுக் கேட்டுப் பாப்போம். கேட்டாப் பாப்போம், இல்லேன்னா - கடப்பாரை புடிச்ச கைக்குக் கத்தி புடிக்கவா தெரியாது. போங்கம்யா போங்க, போயிட்டு வாங்க."

கருத்தமாயி கையெடுத்துக் கும்பிடவும் கசகசன்னு பேசிக்கிட்டே கலைஞ்சு போனாக ஆங்க.

அதுவரைக்கும் அங்க கூடாரம் கட்டி ஒக்காந்திருந்த சத்தம் கொஞ்சம் கொஞ்ச மாய் பிரிஞ்சிருச்ச.

சலசல... சலசல... சலசல... சலசல...

கெண்ததுக்குள் செந்தன்னி விழுகுற சத்தம் மட்டும் கெட்டியாக கேட்டுக்கிட்டே யிருந்துச்ச.

கலஞ்சோன கூட்டத்துல மூஞ்சி தெரியாத ஒரு குரல் சொல்லிட்டுப் போச்ச: "என்ன இருந்தாலும் படிச்சவன் படிச்சவன்தான்ப்பா. ஏ தக்குறிகளா! இதான் விவரம்னு கணக்காக கண்டுபடிச்சுச் சொல்லிட்டான்ல சின்னப்பாண்டி. கருத்தான பயலப் பெத்திருக்காரப்பா கருத்தமாயி!"

காது குஞ்சுருபோனாரு கருத்தமாயி.

ஆள் காட்டி வெரல அணவு கொடுத்து எடப்பக்கமும் வலப்பக்கமும் மீசைய ரெண்டு மூன்று நீவு நிவி, தலையில கட்டியிருந்த உருமாலை அவுத்து ஒரு ஒதறு ஒதறித் தோள்ல மாலையாப் போட்டுக்கிட்டாரு மாப்ஸ மாதிரி.

படிச்ச மக்க பெருமையப் படிக்காதவன் கொண்டாடற மாதிரி படிச்சவன் கொண்டாடறதில்ல.

ஒரு பாட்சை எழுதிட்டு லீவுல வந்திருக்கிற மகனத் தடவித் தடவிப் பாக்கிறாரு தகப்பன்.

முஞ்சி - அவர் முஞ்சி; நெறம் அவங்கம்மா நிறம் - மாநிறம். படிச்ச பளபளப்பு லேசாப் படந்து நிக்குது தேகத்துல. முண்டா பனியன் போட்ட அவன் தோள வச்ச கண்ணு மாறாமல் பாத்துப் பாத்துப் பூரிச்சுப் போறாரு. அஞ்சாறு பால்மாடு வச்சிருந்த அந்தக் காலத்துல எங்காத்தா தயிரு கடையறப்ப சும்மா விறுவிறுவிறுன்னு தெரண்டு வருமில்ல வெண்ணென அப்படியில்ல ரெண்டு தோழும் திரண்டு நிக்குது எம் பிள்ளைக்கு. ஜப்பசி, கார்த்தினக்யில அருகம்புல்லு தழவு எடுக்கற மாதிரி படந்து வருதய்யா பயபுள்ளைக்கு மீச. கல்லுல செதுக்கி வைப்பாங்கல செலைகாரங்க அப்பிடி ஒரு மூக்கு நான் பெத்த பிள்ளைக்கு. என்ன ஒண்ணு...

கண்ணு கொஞ்சம் சின்னது. ஆனா, பய முழியில ஒரு ஓளி இருக்கே... வேட்டைக்குப் போகையிலே ஸைட் அடிச்சாக் கண்ணு மின்னி நிக்குமா இல்லையா காட்டு மொச? அப்படி ஒரு பளபளப்பு இந்தப் பாவிப்பய மகனுக்கு. கைவிவேட்டி கட்டி நின்னாலும் களையாத்தான் இருக்கான் பய.

மகனையே குறுகுறுன்னு பாத்த கருத்தமாயி கண்ணுல விறுவிறுன்னு கண்ணீரு ஊறுது.

"ஏ என்னப்பா இது! ஏன் கண்ணு கலங்குது?"

கிட்ட வந்து அப்பன் கைவெண்டையும் கெட்டியாப் புடிச்சான் சின்னப்பாண்டி, சுக்காம்பாறை மாதிரி சொர்சொரன்னு இருந்துச்சு கருத்தமாயி கையி.

"அய்யா ராசா சின்னவனே... பெருமையா இருக்குடா... நீ என் பேரைக் காப்பாத்திருவடா. எத்தனையோ மேடு பள்ளம் தாண்டிட்டேன். பாக்காத எட்ததயும் பாத்துட்டு வந்துட்டேன். மத்தவகருக்குப் பாடுபட்டுப் பாடுபட்டே ஒடம்பு அத்துப் போச்சு; உசரு இத்துப்போச்சுடா பாண்டி. நான் இன்னமும் நம்பறது ஒன்னையும் இந்த மண்ணையும்தான்டா மகனே."

கீழ் குனிஞ்சாரு. செக்கச் செவேர்னு கெடந்துச்சு ஒரு செம்மண் உருண்டை. உள்ளங்கையில வச்சு ஒரு நங்கு நங்குனாரு. அது பொலபொலன்னு உதுந்துச்சு பொடிப் பொடியா. உதுந்த மண்ண பூமியில ஒழுகவிட்டுக்கிட்டே சொல்றாரு:

"இந்த மண்ணுதான்டா... எங்கப்பனுக்கும் ஒங்கப்பனுக்கும் கஞ்சி ஊத்துனது இந்த மண்ணுதான்டா; ஒங்காத்தாங்கற ஒரு பொம்பளைய இந்த வெறும்பயல நம்பி வரவச்சதும் இந்த மண்ணுதான்டா; உங்கண்ணைப் படிக்கவச்சதும் கல்யாணம் பண்ணினதும். ஒந்தங்கச்சியக் கரை சேத்ததும் - இப்ப ஒன்னிய நாலெழுத்துப் படிக்கவைக்கிறதும் இதே மண்ணுதான்டா... இது பரம்பரை பூமிதான்; ஆனா பத்திரம் நம்ம கையில இல்லடா மகனே. அதை மட்டும் மீட்டுக் குடுத்துடறா; என் உள் கூட்டுல கெடந்து துடிக்கிறது ஒரே ஒரு ஆசதான்டா."

மகன் தோள்ல கை வச்சாரு; ஆசையா அழுத்துனாரு.

அவர் சொல்ல வாடையடுக்கு முன்ன காடுவெளி கிழியக் கத்துறா சிட்டம்மா:

"ஏலே சின்னப்பாண்டி! தக்காளிக்குப் பொ(அ)க போட்ட சட்டி ஆறி அமந்து அனாதையாக் கெடக்குடா. வேலைய விட்டுட்டு வெட்டிப் பேச்சு வேணாம்னு சொல்லிப்படு." ஆத்தா பக்கம்

திரும்பி 'இந்தா வந்துர்றோம்'னு கத்திச் சொன்ன வன், தணிஞ்சு குரல்ல அப்பனைப்பாத்துக் கேக்கறான்: "என்னமோ ஆசைன்னையே... நீ சொல்லப்பா."

"வா சொல்றேன்" கிணத்துக்கு நேர வடகிழக்கா நடந்து ஈசானிய மூலைக்கு வந்தாரு; எல்லை முடியற இடத்துல நின்னாரு.

அங்க ரெண்டு தேக்கு மரமும் ஒரேயரு புங்க மரமும் ஒரே வரிசையில பசபசன்னு வளந்து நிக்குதுக.

சந்தனம் பூசிப் பொட்டு வச்சிருக்காரு ஒரு தேக்கு மரத்துக்கு; சந்தனம் குங்குமத் தோட ஒரு சுத்துப் பூவும் கட்டிவிட்டிருக்காரு மத்த ரெண்டு மரத்துக்கும். மூன்று மரத்தை யும் தொட்டுத் தொட்டுப் பாத்தாரு; கட்டிப் புடிச்சாரு; கண்ணும் கலங்குனாரு.

"மகனே சின்னப்பாண்டி! இப்பச் சொல்றன்டா என் ஆசைய. நான் சொந்த வீட்டுல சாகணும். என்னிய இந்தச் சொந்த மண்ணுல புதைக்கணும். இந்த ஆசய ஒங்கிட்ட மட்டும் சொல்லலப்பா... நம்ம வம்சத்தையே வச்சுச் சொல்லியிருக்கேன். ஏன்னா, இந்த மரம் மூன்றும் மரமில்லடா மகனே... இந்த ரெண்டு தேக்கு மரமும் உன் தாத்தனும் உன் பாட்டியும். இந்தப் புங்க மரம் இருக்கே இது என் தங்கச்சி - உன் அய்த்தடா."

சொல்லி முடிக்குமுன்ன சொல்லொடஞ்சு போனாரு. சும்மா கட்டி ஏறுது கண்ணீரு. அடிச்ச காத்துல அந்த மூன்று மரங்களும் ஒரு ஆட்டம் ஆடி 'ஹோ'ன்னு பெருங்குரலெடுத்துப் பேசுதுக.

மூன்று மரமும் சேந்து ஒரே கத சொல்லுதுக. அது ஒரு பெருங்கொண்ட கத.

- மூன்றும்

மூன்றாம் உலகப் போர்!

3

கவிப்பேரசு வைரமுத்து
ஓவியங்கள்: ஸ்யாம்

என்னமோ விவசாய நாடு விவசாய நாடுன்னு சொல்றாகளே... உழுது போறவன்தான் முன்னப் போறவன்... மத்தவகல்லாம் அவன் முதுக மோந்து பாத்துக்கிட்டே பின்னப் போறவுக்தான்னு பெருமை பேசறாகளே... நாங்க சேத்துல கால் வைக்கலேன்னா, நீங்க சோத்துல கை வைக்க மாட்டைகள்னு கண்ட மேனிக்குக் கவி கட்டறாகளே... புட்டுப் பாத்தாவுல்ல தெரியும், அத்திப் பழுத்துல புழு எத்தன, பூச்சி எத்தனைன்னு.

கருமாய்ப்பட்ட பொழுப்பய்யா கலப்பை புடிச்சவன் பொழுப்பு. களத்துல செத்தவன் கணக்கிருக்கு; நெலத்துல செத்தவன் கணக்கிருக்கா நாட்ல?

கருத்தமாயி அவுக அப்பன் கதையக் கேட்டா, இன்னைக்கும் அந்த ஊரு அழுகும்; உறவு அழுகும்; தெரு அழுகும்; திண்ணை அழுகும்; ஊரக் கடந்து போற காத்து ஒரு ஓரமா ஒக்காந்து அழுதுடுத்தான் அடுத்த ஊரு போகும்.

அந்த ஊருல ஒரு பெரிய மனுசன் சீனிச்சாமி - சத்தியவந்தன்; தர்மவான். தானுண்டு தன் வேலை உண்டு; வீடு உண்டு; விவசாயம் உண்டுன்னு ஒதுங்கிப் பொழைக்கற ஆளு. பழி பாவத்துக்குப் பயப்படற உசரு.

சின்னக் குடும்பம். 'கெணத்துல குதி'ன்னா அதுல தண்ணி இருக்கா, இல்லையான்னு பாக்காமக் கூடக் குதிக்கிற ஒரு பொன்டாட்டி. ரெண்டு பயக. பெரியவன் சுழியன்; வாய்க்கு வெளிய முளைச்ச பல்லு மாதிரி அடங்காத பய. சின்னவன் கருத்தமாயி; அம்மிக்கேத்த குழவி மாதிரி அப்பனுக்கு ஏத்த பய. அருவகமாப் பெறந்த பொன் ணுக்கு 'அத்திப்புவுன்னு பேரு வச்சுப் பொத்திப் பொத்தி வளத்து வந்தாக. மொத மொதலாப் பூவெடுத்து நிக்கும் பாருங்க புவரசங்குட்டி... அப்படிப் பளபளன்னு நிக்கிறா பதினாலு, பதினஞ்சு வயசல்.

மூன்றாரை ஏக்கரும் பதினாலு சென்ட்டு புறம்போக்கும்தான் பூர்வீகச் சொத்து.

காலுக்குப் பொத்துனா தலைக்குப் பத்தல; தலைக்குப் பொத்துனா காலுக்குப் பத்தலங்கற கதையா இழுத்துக்க பறிச்சுக்கன்னு போய்க்கிட்டிருக்கு அவுக பொழுப்பு.

அப்பத்தான் -

கடன்ங்கற காத்து கருப்பு ஒண்ணு அடிச்சது சீனிச்சாமி குடும்பத்துல.

கடன்பகறது ஓண்ணும் குத்தமில்ல; ஊரு ஒலைகத்துல உண்டானது தான். உடம்பு உசருங்கறதே ஒரு கடன்தானே! போறபோது பூமியிலேயே போட்டுட்டுப் போயிற்றமா இல்லையா? கடன் வாங்குறவன் முயற்சி பண்றான்; கடனைத்திருப் பிக் கட்டறான் பாருங்க... அவன் தான் முன்னேர்றான்.

விவசாயி பாவம் தங்கத்துல தார்க்குச்சியும் வைரத்துல கலப்பை யும் வாங்கியா கடன்படிரான்? வானமும் பூமியும் எப்பப்ப ஏய்க்குதோ, அப்பப்பக் கடன் படிரான்.

ஒரு சித்திரை மாசம் மழை பொத்துக்கிட்டுப் பேஞ்சிருச்சு. 'கண்ணைத் தொறந்திருச்சரா சாமின்னு கலப்பையெப் பூட்டிட்டாரு சீனிச்சாமி. தகப்பனும் மக்களுமா மூன்று ஏரு கட்டி உழுது போட்டாக; கடலை நடலாம்னு முடிவு பண்ணேனாக.

விதைக்கடலைக்குக் காசில்ல. 'நான் இருக்கேன் நான் இருக்கேன்னு கூப்புது காதுல ஆடுன பொண்டாட்டி தண்டட்டி; அடகு வச்சுக் கடலை நட்டாக. ஒரே மாசத்துல செம்மண்ணே தெரியாமப் பசபசன்னு பச்சை கட்டி நிக்குது கடலைச் செடி.

புரட்டாசியில ஒரு மழை பேஞ்சாப் பூவெடுத்துரும்; மழையக் காணோம். நாக்கு நனைக்கவே எச்சி ஊறாத கெழு மாதிரி உசரு வத்தி நிக்குது கெணறு.

அண்ணாந்து பாத்து அண்ணாந்து பாத்து உருமா விழுந்து போச்சு; மழை ஏச்சிருச்சு. புரட்டாசி கடைசிக்குக் காஞ்சு கருகிப் போச்சு கடலைச் செடி. அரிச்சுப் போட்டா, ஆடு திங்காது. 'குடலைக் காயப்போட்டுருச்சே கடலைச் செடி'ன்னு எதுகை மோனையோட வருத்தப்பட்டதுதான் மிச்சம்.

ஜப்பசியில புடிச்சிருச்சு அடைமழை.

நச்சு மழையாப் பேஞ்சு உள் தண்ணி ஊறிப்போச்சு. கிறங்கி நின்ன கெணறு ஓரஞ்சாரம் ஒழுகுது. சலசலன்னு பேஞ்சு மழையில சலம்பி நிக்குது காடு கரைஏல்லாம்.

நெல்லு நடலாம்னு நோங்கிட்டாரு சீனிச்சாமி. சகட்டு மேனிக்குத் தொழி கலக்கி உழுது பரம்படிச்சிட்டாரு. தச்சலிக்கு என்ன பண்றது? அடகு வச்சாரு அண்டாவ; பத்தல.

"உன் கால் கொலுசுக் கழட்டிக் கொடு தாயி! அப்பன் வட்டி போட்டு வளவி தாரேன்." அடுத்த நாளே அத்திப்புவு கால்ல கெடந்தது வட்டிக் கடைக்காரன் கையில கெடந்துச்சு.

நெல்லு நட்டாச்சு.

விடிஞ்சும் விடியாத செங்கருக்கல்ல, சேத்து மணமும் நாத்து மணமும் கலந்து வர்ற காத்து, மூக்குல ஏறி நெஞ்சல ஏறங்கி 'இன்னும் ஓண்ணும் பாக்கி இல்லையேன்னு இருதயக் கூட்டுல எல்லா எட்தையும் தடவிக்கொடுத்து, 'இப்ப சந்தோசமான்னு கேட்டுட்டு, உசர ஒரு ஓரமாக உரசிக்கிட்டு வந்த வழியாத திரும்பும் பாருங்க - அந்த ஒத்த சொக்கத்துக்குத்தான இத்த பொழப்ப இறுக்கிப் புடிச்சு வெந்தும் வேகாமக் கெடக்கான் விவசாயி.

அடுத்த கண்டம் ஆரம்பமாயிருச்சு சீனிச்சாமிக்கு, மார்கழி மாசத்துலேயே.

கடலைச் செடியக் காஞ்சு கெடுத்த சாமி, நெல்லுப் பயிரைப் பேஞ்சு கெடுத்திருச்சு.

பூமி தலைகீழாச் சுத்துதா? இல்ல சந்திரசூரியருக்குக் கிறுக்குப் புடிச்சிருச்சா?

மார்கழி மாசத்துல அந்தச் சவட்டு சவட்டிருச்சு மழை.

மழைன்னா மழை நிக்காத மழை; தெக்கு வடக்குத் தெரியாத மழை.

தலையாத்துல தண்ணி விழுந்து, மஞ்ச ளாறு பெருகி, மஞ்சளாறு ஓடிச் செங்குளத்துக் கம்மா பெருகி, அந்தத் தண்ணி ஓடி மத்துவார்களும் மறுகா போயி, வத்தலக் குண்டு பெரிய கம்மா தள்ளாடி நிக்குது உடையலாமா வேணாமான்னு. பாவம் அதுக்கு முடிவெடுக்க முடியல; மண்டையில மண்னு.

இந்த லட்சணத்துல என்னாகும் சீனிச்சாமி நட்ட நெல்லு நாத்து? தலை சாஞ்சு ஓடிஞ்சு சடைசடையா மெதக்குது தண்ணியில. 'தண்டமுகல்' நோய் வந்து நட்ட நாத்தெல் லாம் செத்துப்போச்சு.

மழை அடிச்ச அடியில மண்ணுமேடு சரிஞ்சு ஒரு கமலைக் கல்லு உருவி ஓடி விழுந்துபோச்சு கெணத்துக்குள்ள. குடும்பமே ஓடிஞ்சு ஓடுங்கி நிக்குது; ஓட்டுவீட்டுக் கூரையும் ஒரு ஓரமா அழுகுது.

பழைய இருங்கச் சோளத்தைத் தட்டோட்டு போட்டு வறுத்து, உரல்ல போட்டு ஒருத்தியா நின்னு உலக்கை குத்திக் கஞ்சி காச்சி ஊத்திக் காப்பாத்துனா ஆத்தாகாரி.

நொக்குப் பெத்து நொந்து நூலாப் போன வனுக்கெல்லாம் இந்த மாதிரி நேரத்துல ஓரே ஓரு ஆறுதல்தான் இருக்கு: 'ஊருக்குண்டா னது நமக்கு.'

இந்தா இந்தான்னு ஓடி முடிஞ்சபோச்ச ஓரு வருசம்.

இப்ப மழையில்ல; ஆனா கிணத்துல தண்ணி இருக்கு.

ஊர்ல ஆள் செத்துப்போச்சேன்னு அழுதுகிட்டா இருப்பான் வெட்டியான்? வெட்டியானும் வெவசாயியும் ஒன்னுதான்; யார் செத்தாலும் மன்னைத் தோண்டித்தான் ஆகனும்.

அடுத்த வெள்ளாமைக்கு ஆசை கொடுக்குது சீனிச்சாமிக்கு. முக்கி முக்கி யோசிச்சுக் கடைசியிலே கடன் வாங்கறதுன்னு முடிவு பண்ணிட்டாரு.

அந்தக் கடன்தான் அவர் பொழப்பையே பொள்ந்து போட்டுட்டுப் போன கோடாலி.

சுத்தி முத்தி இருக்கிற அஞ்சாறு ஊரு கஞம் கடன் வாங்குறது கவட்டைக்காலன்கிட்டத்தான்.

அது மூன்று தலைமுறையாக் களவாண்டு கஞ்சி குடிச்ச குடும்பம். கருது கசக்கியே கஞ்சி குடிச்சவன் அவங்க தாத்தன். அதனாலேயே அவனுக்குக் கோணிச் சாக்குன்னு பேரு. அவங்கப்பன் பேரு மொளக்குச்சி. திருட்டுப் வந்த தேங்காய வீட்டுக்குள்ளேயே மொளக்குச்சி நட்டு அதுல உரிச்ச விக்கிறவன். ஊர் மந்தையில் கவட்டைக்கால்ல சம்மணம் போட்டு ஓக்காந்துகிட்டுத் தொடை மடிப்புல 'சரக்க' வச்சு இடுக்கிக்கிட்டு ஆள் பாத்து அரவம் பாத்துக் கஞ்சா வித்தே காசு சேத்தவன் கவட்டைக்காலன்; கறாரான ஆளு.

"யோவ் சீனிச்சாமி, நீ பெரிய மனுசனா இருக்கலாம். ஆனா தொழில் தொழிலா இருக்கணும். பத்திரத்தக் கொண்டா; பணம் வாங்கிட்டுப் போ. வருசத்துக்குப் பதினெஞ்சு மூட்டை நெல்லு வட்டி. அசல்ல கடைசி ரூபா கழியிற வரைக்கும் வட்டி வட்டிதான்; ஒரு மூட்டை நெல்லும் கொறையாது. மூணை வருசத்துல அசல் வந்தாகணும். வரலேன்னு வச்சுக்க, பாதிக் கிரயம் போட்டு நெலத்த எடுத்துக்கிருவேன். இது மட்டும் எழுத்துல வராது. வாய்மொழி மட்டும்தான். சம்மதமா?"

"சம்மதம்யா."

கவட்டைக்காலன்கிட்ட வாங்குன கடன் காசை வச்சு, சரிஞ்சு விழுந்த கெணத்தச் சரிசெஞ்சாரு சீனிச்சாமி. மழையில அழிஞ்ச பூமிய மேடுகோடு பாத்தாரு. வெள்ளச் சோளம் வெதைச்சாரு; அடகு கிடந்த அண்டா-தண்டடி-கொலுசு மீட்டுக்கொடுத்தாரு. சாப்பாட்டுக்கு தானியம் வேணுமே, தேவதானப்பட்டி சந்தைக்குப் போயி நெல்லுஞ் சோளமும் வாங்கி உள் வீட்டுல அடஞ்சுவச்சாரு.

ஒரு நாள் நெலா வெளிச்சத்துல வீட்டு வெளித் தின்னையில தட்டாவரங்கா அவிச்சுத் தானும் தின்னுக்கிட்டுப் பிள்ளைகளுக்கும் உரிச்சு உரிச்சுக் கொடுத்துக்கிட்டுப் பெருங்குரலெடுத்து ஒரு பாட்டும் பாடுனாரு.

நம்ம ஊரு விவசாயிக் கடைசியாப் பாட்டுப் படிச்சது எப்பன்னு கேட்டுப் பாருங்க... மேலயும் கீழயும் முழிப்பாக. பல ஆளுக பாடுனதே இல்ல; சில பேரு பாட்டுப் படிச்சுப் பல வருசம் இருக்கும்.

பொழப்பு செத்துக்கிடக்கற எடத்துல, பாட்டு பொழச்சுக்கெடக்கறதில்ல.

சீனிச்சாமி அன்னைக்குப் பாட்டுப் படிச்சாரு.

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

